

عکاسی

دکتر هادی

(۳۷)

رتوش - نگاتیف

یکی از بین میبرند کار متخصصین است و همراه با ورزیدگی زیاد لوازم متعددی از قبیل دستگاه رتوش مجهز به ذره بین، مدادهای مخصوص با نمرات مختلف قلم موها، مواد رنگین، وسائل متنوع تراش و غیره لازم دارد.

نگهداری نگاتیفها

برای نگهداشتن، نگاتیفها را تک تک نبرید زیرا در اینصورت قرار دادن آنها در دستگاه چاپ یا آگراندیسمان مشکل خواهد بود. نگهداشتن آنها بشکل لوله نیز اشکال دارد و در موقع احتیاج بیکدیگر از عکسها باید تمام فیلمها را یکی یکی باز کرد و بست که در هر دو صورت خطر دستخوردگی و خراش آنها را نهدید میکند.

بهترین طرز نگهداری استفاده از دفترچههایی است که دارای صفحات دوپوش کاغذ مومی میباشد که در موقع لزوم بدون تماس دست بفلیم میتوان تمام پاکتها را جستجو کرد. در این پاکت یاد دفترچهها فیلمهای ۳۵ میلیمتری بقطعات شش تایی (فیلمهای ۶×۹ بقطعات دوتایی) فیلمهای ۶×۶ بقطعات سه تایی جای میگیرد و تصاویر از پشت کاغذ نمایان است.

عکس یا تصویر مثبت

وقتی مراحل گرفتن عکس - ظهور - ثبوت و غیره سپری شد و نگاتیف لازم بدست آمد، باید آنرا تبدیل به پزیتیف یا تصویر مثبت کرد که بفارسی عکس و درزبانهای خارجی اکثراً فتوگرافی نامیده میشود.

بسیاری از معایب و نواقص عکسبرداری و ظهور فیلم در موقع چاپ تصویر مثبت قابل رفع و اصلاح است اما یک عکس چاپ شدهی معیوب به هیچ وجه قابل قبول نمیشد. از نگاتیفی که نور زیاد دیده و یا بیشتر از حد لازم در محلول ظهور مانده بالاخره میتوان عکسی بدست آورد پذیرفتنی باشد اما جبران زیادی نور در موقع چاپ کردن با کاستن از مدت ظهور و یا

سابقاً رتوش بعنوان یکی از اصول اساسی تهیهی هر عکس شمرده میشد و تقریباً در تمام تصاویر از منظره و صورت و غیره، بدینوسیله دستکاری و اصلاحاتی بعمل میآمد. اما بعدها متوجه شدند که یکی از صفات مشخص عکس «صداقت» آنست و از رتوش جز رفع معایب فیلم (در پرتره‌ی پروفیسونل برای برطرف ساختن بعضی چین و چروکها و هر چیز دیگری که میتواند بصاحب آن خوش آیند نباشد و نیز در تصاویر تبلیغاتی برای بهتر نشان دادن بعضی قسمتها) نباید انتظار دیگری داشت.

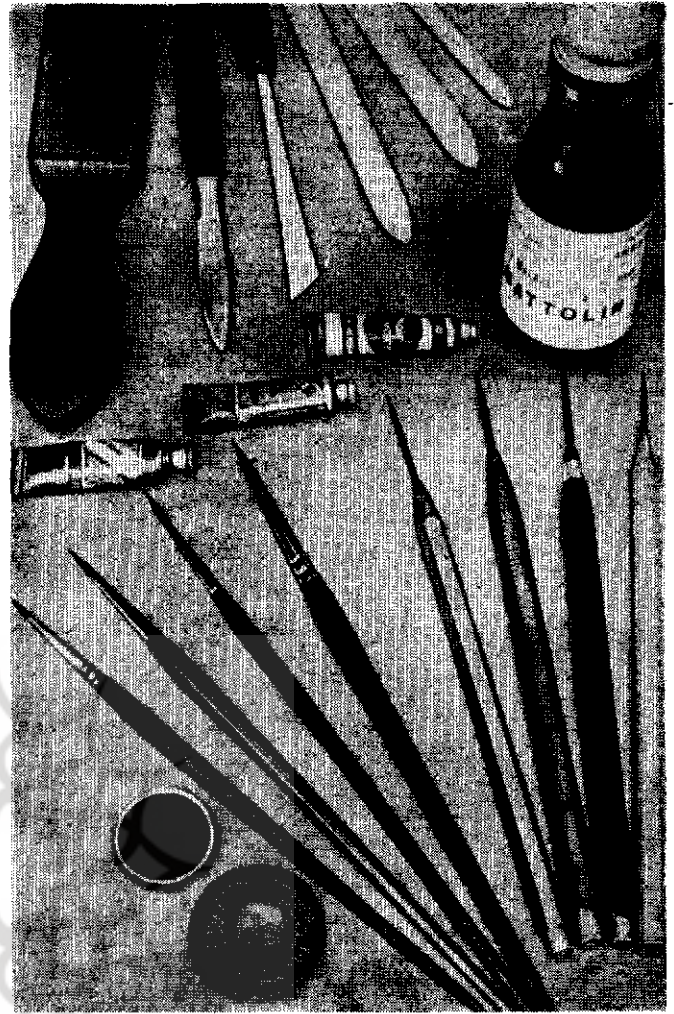
پر واضح است که هر نوع دستکاری در فیلمهای کوچک تقریباً غیر ممکن است زیرا در موقع بزرگ شدن بشدت دیده خواهد شد. اما وقتی که این عمل حتماً ضرورت پیدا کند بهترین راه اینست که اول از نگاتیف مزبور در اندازهی بزرگتری - مثلاً ۹×۱۲ - فیلم پزیتیفی چاپ شود و سپس از آن فیلم، نگاتیفی باندازهی خودش (بوسیلهی چاپ مستقیم) تهیه گردد و رتوش لازم روی آن بعمل آید.

سادهترین و ضروریترین رتوش نگاتیف عبارت از مسدود ساختن نقطه‌های ریز و روشنی است که در سطح ژلاتین بوجود آمده و در موقع چاپ شدن تبدیل به نقطه‌های سیاه خواهند شد. این عمل بوسیلهی مدادهای مخصوص که نوک آنها خیلی تیز شده انجام میگردد. از قلم‌موهای خیلی ظریف نیز میتوان استفاده کرد، بدین ترتیب که آنرا خیس کرده و با مواد رنگین نقطه‌ها را میپوشانند. برعکس اگر در روی فیلم نقطه‌های سیاهی وجود داشته باشد در موقع چاپ جای آنها سفید باقی خواهد ماند. با «تراش سطحی» ژلاتین فیلم میتوان آنها را از میان برد. این عمل بوسیلهی سر قلم‌های آبله‌کوبی براحتی امکان پذیر است.

اما رتوش حقیقی و بنام معنی که برای اصلاحات مهم‌تر از آن استفاده میشود و برای روشن‌تر یا تیره‌تر نمودن قسمت‌هایی از عکس بدان دست میزنند و یا گاهی بعضی از عناصر تصویر را

راست : وسایل رتوش چپ : وسایل و میز رتوش با رتوشگر

تهیه میشود .
 این اختلاف از لحاظ کلفتی و نازکی کاغذ ، رنگ سفید یا کرم ، سطح براق ، نیمه براق ، مات ، نیمه مات ، موجدار ، نقطه نقطه و غیره و هم چنین درجات حساسیت آن میتواند باشد . مواد حساسی که در سطح کاغذها وجود دارد شبیه مواد حساس روی فیلم هاست با این اختلاف که اولاً نسبت بآنها دارای حساسیت بسیار کمتری میباشد ثانیاً چون در اینجا فقط مسئله سیاهی و سفیدی و خاکستری ها مطرح بوده و از رنگهای دیگر خبری نیست لذا مواد حساس برنگها نیز وجود ندارد . از حیث اعمال ظهور و ثبوت نیز بی شابهت بهم نیستند .
 کاغذهای عکاسی از لحاظ حساسیت معمولاً در سه نوع ساخته میشود :

۱- کاغذهای خیلی حساس (آنها را کاغذهای برمور نیز میگویند) - مخصوص آگراندیسمان است و برای چاپ مناسب

عکس آن بیفایده است و چنین تصویری نباید از تاریکخانه بیرون بیاید .

بدین ترتیب هر کسی که دست بکار چاپ عکس میزند و در حقیقت نام عکاس بر خود میگذارد بهر قیمتی که شده لازم است تکنیک کار خود را بعد صحیح و بی عیب برساند .

برای تهیهی تصویر مثبت دوراه وجود دارد :

۱- چاپ مستقیم که در آن تصویر کاملاً به بزرگی نگاتیف خواهد بود .

۲- آگراندیسمان که در آن تصویر حتماً از نگاتیف بزرگتر میباشد .

(چندی بعد در این مورد بحث خواهیم کرد) .

کاغذهای عکاسی

کاغذهای عکاسی در انواع و اقسام بسیار متنوع ، متناسب با سلیقه های مختلف ، چاپهای گوناگون و نگاتیف های متفاوت

چپ : تصویر رتوش شده

راست : تصویر بی رتوش

محلول ظهور و غیره ، فیلم میتواند کم رنگ و باصطلاح «بدون کنتراست» باشد . همچنین در صورتیکه تمام شرائط برعکس باشد نگاتیف خیلی پررنگ خواهد بود که در آن صورت نیز «بدون کنتراست» شمرده میشود زیرا در هر دو حالت میان نواحی روشن و تیره ی فیلم اختلاف زیادی نیست . با این تفاوت که در نوع اول همه جا خاکستری است و در نوع دوم تقریباً سیاه ، گذشته از اینها ، وقتی از موضوعهایی عکس گرفته شود که در اصل اختلاف و تضادی میان رنگهای آن نباشد در صورتیکه تمام اعمال صحیح انجام گیرد باز نگاتیف فاقد «کنتراست» خواهد بود .

در وضع دوم نگاتیف بعلا دیگری دارای اختلاف زیاد میان نواحی تیره و روشن میباشد که در این صورت گفته میشود «خیلی کنتراست» دارد .

وبالآخره در وضع سوم نگاتیفهایی قرار میگیرد که فرق

نمیباشد . نور ایمنی در تاریکخانه نارنجی و در صورت امکان «زرد - سبز» .

۲ - کاغذهای متوسط (کلر بر مور) - در چاپ و اگر اندیسمان میتوان استفاده کرد .

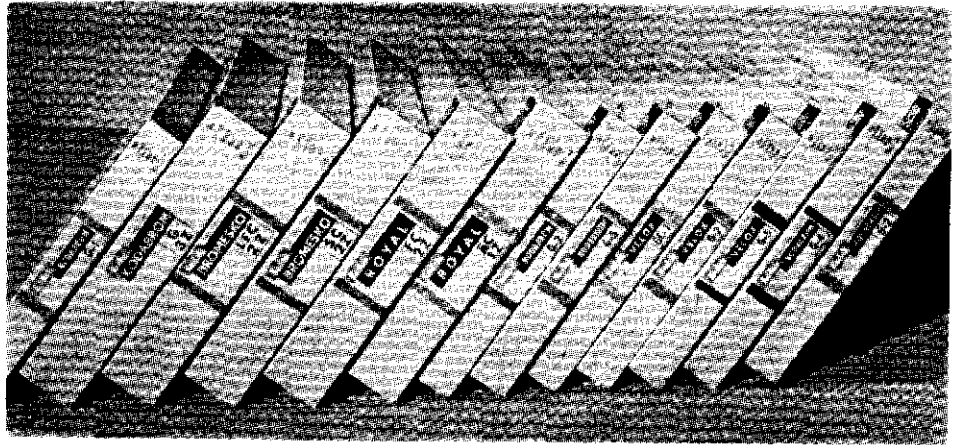
۳ - کاغذهای ضعیف (کلرور) که بعلا حساسیت کم فقط در چاپ مورد استفاده دارد و برای اگر اندیسمان مناسب نیست . اگر در موقع کار کردن با این کاغذها نور ایمنی تاریکخانه زرد روشن هم باشد صدمه یی با آنها نمیزند .

سابقاً این کاغذها را «Gastigat» نیز مینامیدند .

درجات مختلف کاغذها

برای اینکه این مطلب بخوبی قابل درک باشد لازم است قبلاً بموضوع دیگری اشاره کرد که آن چگونگی نگاتیف است .

بعلا مختلف از قبیل کم دادن نور در موقع عکسبرداری ، زود در آوردن فیلم از محلول ظهور ، سرد یا فرسوده بودن

بالا : انواع مختلف کاغذهای عکاسی در بسته بندی صد برگی پاتین : انتخاب نادرست درجه‌ی کاغذ سبب از بین رفتن جزئیات عکس شده و تصویری با کنتراست زیاد بوجود آمده است

